

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1495/2016
31.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 188/15 од 27.05.2016. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 246/16 од 21.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 188/15 од 27.05.2016. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 246/16 од 21.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 188/15 од 27.05.2016. године, окривљени АА оглашена је кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена ... "ББ" из ... сходно одредби члана 258. ЗКП упућена на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 246/16 од 21.10.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Марковића и пресуда Основног суда у Сомбору К 188/15 од 27.05.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Марковић, због повреде закона из члана 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) и став 4. ЗКП у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће према окривљеном одбити оптужбу због наступања апсолутне застарелости кривиченог гоњења и одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Марковића је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП наводима да је суд повредио одредбу члана 5. КЗ којом је прописано временско важење кривичног законодавства, на тај начин што кривично-правне радње окривљеног није правно квалификовао као кривично дело из члана 159. став 2. Закона о енергетици који је важио у време предузимања истих и који је, према висини запрећене казне затвора до једне године блажи по окривљеног од кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ за које је оглашен кривим, из чега, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси и због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП. Следствено изнетом, дакле, имајући у виду да је суд кривично-правне радње окривљеног правилно правно квалификовао као кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ у односу на које није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, то Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су побијане пресуде донете уз битну повреду закона из члана 439. тачка 2) и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, ове наводе захтева бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 4 пасус други образложења побијане пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног не стичу законска обележја кривичног дела из члана 159. став 2. Закона о енергетици, већ да се у радњама истог стичу сва законска обележја кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ због чега није било места доношењу пресуде којом се оптужба одбија због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, које разлоге, као правилне, у свему прихвата и Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Руковођен изнетим разлозима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић-Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић